Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1880. 30te Aargang.

Pionersdagen.

Den 33te Aarsfest. — Stor Jubel og Højtidelighed.

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat fra Side 31.)

Ældste Orson Pratt afholdt følgende Tale angaaaende det evige Evangeliums Gjengivelse og dets Fremgang blandt Nationerne:

Kronologisk Statistik.

Om Foraaret 1820 viste Faderen og Sønnen sig for Joseph Smith i et Syn i Byen Manchester, Ontario County, New York. Joseph var paa den Tid en Yngling paa 14 Aar, og det blev ham lovet i dette Syn, at hvis han blev trofast, skulde han modtage større Lys fra Himmelen.

Til Opfyldelse af dette Løfte kom en hellig Engel til ham om Morgenen den 22de September 1827 og tillod ham at optage nogle ældgamle Optegnelser af Højen Cumorah i samme Egn, hvilke han ifølge Guds Befaling oversatte ved Hjælp af et helligt Instrument, som fordum kaldtes Urim og Thummim. I 1829 bleve disse Metalplader og andre hellige Ting viste til tre Vidner af en Engel fra Himmelen og bekræftede til flere Andre, som saae og berørte Pladerne. Fem tusinde Exemplarer af denne inspirerede Oversættelse bleve trykte og indbundne tidligt i Aaret 1830.

Den 15de Maj 1829 viste Johannes den Døber, Kristi Forløber, sig i Herlighed for Joseph Smith og Oliver Cowdery, og idet han lagde sine Hænder paa deres Hoveder ordinerede han dem til det Aaronske Præstedømme med Myndighed til at døbe til Syndernes Forladelse, og i samme Aar bleve Joseph Smith og Oliver Cowdery ved Peter, Jakob og Johannes, tre af Jesu Kristi Apostle, ordinerede til Apostelskabet med Myndighed til at give de Døbte Haandspaalæggelse for Annammelsen af den Helligaands Gave.

Den 6te April 1830 organiserede Joseph Smith Kristi Kirke med sex Medlemmer ifølge Guds Befaling. Denne højst vigtige Begivenhed fandt Sted i Fayette, Seneca County i Staten New York.

Saaledes blev Evangeliet og Kirken med guddommelig Myndighed gjengivet fra Himmelen til Jorden. Engle vare

de første Missionærer. Mænd, inspirerede fra det Høje, bragte Budskabet til den amerikanske Nation. I 1831 begyndte de Hellige i Overensstemmelse med Guds Befaling at forsamle sig, først i Ohio og siden i den vestlige Del af Staten Missouri. Forfulgte, plyndrede og mishandlede flygtede de til Staten Illinois, hvor de opbyggede Byen Nauvoo. I 1846 bleve de atter fordrevne af bevæbnede Pøbelhobe og nødsagede til at flygte vest for Klippebjærgene og søge Tilflugt i den store amerikanske Ørken, som den Gang var en mexikansk Provins.

Evangeliets Udbredelse.

De amerikanske Indianere.

Om Efteraaret 1830 bleve Ældsterne Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Peter Whitmer, jun., Ziba Peterson og Frederick G. Williams sendte som Missionærer til Indianerne vest for Staten Missouri, og aabnede saaledes Evangeliets Dør til denne Levning af Joseph.

Kanada.

Den 20de Juli 1833 prædikede Ældste Orson Pratt i Potten, Kanada, nord for Staten Vermont. Dette antages at være den første Prædiken, som nogen af de Hellige have afholdt i de britiske Besiddelser. Joseph Smith og Sidney Rigdon prædikede og døbte samt oprettede en Gren af Kirken vest for Hamilton, Kanada, i Nærheden af Eriesøen, og i 1836 rejste Parley P. Pratt til Toronto paa Mission; han prædikede meget, døbte mange og oprettede flere Grene.

Storbritannien.

Omtrent syv Aar efter Kirkens Oprettelse bleve Heber C. Kimball, Orson Hyde, Willard Richards, John Goodson, Isaac Russel, John Snyder og Joseph Fielding sendte til England paa Mission. De landede i Liverpool d. 20de Juli 1837. I Løbet af nogle faa Maaneder bleve store Grene af Kirken organiserede, hovedsagelig i Lancashire.

Skotland.

Ældsterne Alexander Wright og Samuel Mulliner antages at have været de første Missionærer til Skotland. Om Foraaret 1840 bleve nogle faa døbte i Paisley og en kort Tid derefter blev en Gren paa over 200 Medlemmer organiseret af Apostel Orson Pratt i Edingburgh.

Jerusalem.

I en Generalkonference, som afholdtes i Nauvoo den 6te April 1840, blev Apostel Orson Hyde beskikket til at gaa paa en Mission til Jøderne i London, Amsterdam, Konstantinopel og Jerusalem. Efter at være ankommen til den hellige Stad, begav han sig en Søndag Morgen (den 24de Oktober 1841) til Oliebjærget, og her opsendte han en Indvielsesbøn, hvori han helligede Landet til Indsamlingen af de Overblevne af Jøderne.

Australien.

I Juli 1840 blev William Barratt i Burslem, England, ordineret og beskikket af Apostel George A. Smith til at gaa paa Mission til Sydaustralien. Den 31te Maj 1852 skreve Ældsterne John Murdock og Charles W. Wandell, at 36 Personer vare blevne døbte i Australien.

Wales.

Den 6te Juli 1840 bleve Henry Royle og Frederick Cooke udsendte som Missionærer til Flintshire, Wales, og den 30te Oktober 1840 blev en Gren bestaaende af 32 Medlemmer organiseret derfteds. Den 23de Decbr. s. A. skrev Ældste James Burnham fra Wrexham, Wales, at der i den Egn fandtes omtrent 100 Hellige, og den 10de Febr. 1841 talte to Grene af Kirken i Wales 150 Sjæle. Mormons Bog og andre af Kirkens Værker bleve

oversatte og udgivne i det walesiske Sprog i 1856.

Irland.

Den 27de Juli 1840 afsejlede Apostel John Taylor, Ældste McGaffe og Præst Black fra Liverpool til Irland og prædikede i Newry og Lisburne; de opholdt sig i Landet omtrent en Uge og døbte to Personer. I September Maaned bleve de efterfulgte af Ældste Theodore Curtis. En lille Gren med fem Medlemmer blev organiseret i Hillsborough.

Ostindien.

Ældste William Donaldson af den engelske Arme, som skulde gaa til Ostindien, afsejlede fra England i Aug. 1840 med Myndighed til at prædike Evangeliet og udrette alt det Gode han kunde i dette fjærne Land. Den 21de Decbr. 1851 døbte Ældste Wm. Willis ni Indfødte. Den 24de Juni 1851 skrev Ældste Joseph Richards fra Calcutta, Hindostan, at fire Personer vare døbte i den Del af Landet.

Øen Man.

I Septbr. 1840 besøgte Apostel John Taylor Øen Man, ledsaget af Ældste Hiram Clark og en eller to Brødre fra Liverpool. Han prædikede i Douglas Peel og paa andre Steder, døbte en Del og oprettede flere Grene.

Sydhavsøerne.

Tooboni. Ældste Addison Pratt begyndte i Slutningen af April eller Begyndelsen af Maj 1844 at virke i Evangeliets Tjeneste paa denne Ø; han døbte nogle faa

Tahiti. Ældsterne Noah Rodgers og Benjamin Gronard ankom til Øen Tahiti den 4de Mai 1844 og begyndte en kort Tid derefter at døbe.

Frankrig.

Apostel John Taylor og Ældsterne John Pack og Curtis E. Bolton bleve i Oktober-Konferencen, der afholtes i Saltsøstaden i 1849, beskikkede til at gaa paa Mission til Frankrig, og de afrejste fra nævnte Stad d. 19de Oktober. I England forøgedes deres Tal med Fred. Piercy, Arthur Stayner og Wm. Howell, af hvilke den sidstnævnte en kort Tid i Forvejen havde besøgt Frankrig og døbt nogle faa. De ankom til Paris i Juni 1850. Grene bleve oprettede i Boulogne sur Mer, Havre, Calais, Paris og paa andre Steder i Landet. Der var mellem et og to hundrede Medlemmer i den franske Konference.

John Taylor, assisteret af Curtis E. Bolton, oversatte Mormons Bog i det franske Sprog. Han lod den ogsaa stereotypere og den første Udgave udkom i Paris i 1852; ligeledes udgav han et Maanedsskrift i Paris, kaldet «L'Etoile du Deseret.» (Deserets Stjerne), foruden en Del Smaaskrifter.

Danmark, Sverige, Norge og Island.

I Generalkonferencen, som afholdtes i Saltsøstaden i Oktober 1849, blev Apostel Erastus Snow beskikket til at aabne Evangeliets Dør i Skandinavien. Han ledsagedes af P. O. Hansen, en indfødt Dansk, og John E. Forsgren, en Svensk. I England forenede Ældste George P. Dykes sig med dem. Snow, Forsgren og Dykes ankom til Kjøbenhavn den 14de Juni 1850. P. O. Hansen var ankommen omtrent en Maaned i Forvejen. Den 12te August døbte Erastus Snow 15 Personer i Kjøbenhavn og den 15de Septbr, oprettedes den første Gren paa 50 Medlemmer.

Ældste John Forsgren blev sendt til Gefle i det nordlige Sverige, hvor han døbte omtrent 20 Personer, for hvilket han blev arresteret og d. 8de August sendt til Stockholm, hvor han blev bragt ombord paa et Fartøj, som skulde gaa til Amerika; men da Skibet naaede Helsingør lykkedes det ham at slippe

bort, hvorpaa han fortsatte sin Virksomhed i Danmark sammen med ÆldsteSnow.

Ældste George P. Dykes blev sendt til Jylland og ankom til Aalborg d. 10de Oktober 1850; her og i Omegnen arbejdede han sex Maaneder og døbte 91 Personer.

I Septbr. 1851 blev Ældste H. F. Petersen af Erastus Snow sendt til Norge. Han døbte nogle faa Personer og organiserede en Gren i Brevig (?). Samme Aar blev Ældste Gudmundsen, en indfødt Islænder, som Ældste Snow havde døbt, sendt til sin Fædreneø for at prædike Evangeliet; han døbte Adskillige og lagde Grundvolden for den derpaa følgende Missionsvirksomhed paa Island. I Løbet af de henimod 21 Maaneder, som Erastus Snow hovedsagelig tilbragte i Danmark, blev der døbt over 600 Personer. Mormons Bog samt Lærdommens og Pagtens Bog bleve oversatte og udgivne i det danske Sprog; ligeledes blev en Mængde Smaaskrifter udgivne baade paa Svensk og Dansk, og „Skandinaviens Stjerne", som endnu er Kirkens Organ i disse Lande, paabegyndtes. Dens første Nr. udkom d. 1ste Oktober 1851.

Italien og Svejts.

Apostel Lorenzo Snow og Ældste Joseph Toronto bleve i Konferencen, som afholdtes i Saltsøstaden i Oktober 1849, kaldede til at gaa paa Mission til Italien, og de tiltraadte Rejsen d. 19de s. M. I England sluttede Ældsterne T. B. H. Stenhouse og Jabez Woodward sig til dem, og den 19de September 1850 gik de op paa et højt Bjærg et kort Stykke Vej fra La Tour og organiserede sig selv til den første Gren af Kirken i dette Land. De forbleve der i Egnen i flere Maaneder, i hvilken Tid over 20 Personer bleve døbte.

Omtrent paa samme Tid blev der oprettet Grene af Kirken i Svejts, under Ledelse af Ældster, som Lorenzo Snow havde beskikket og udsendt. Mormons Bog og andre af Kirkens Bøger og Skrifter bleve oversatte fra Engelsk til Italiensk i 1852.

Jersey-Øerne.

I August 1849 skrev Ældste W. C. Dunbar fra Jersey-Øerne, at 49 Sjæle vare blevne døbte i Løbet af en Maaned.

Sandwich-Øerne.

Den 12te Decbr. 1850 ankom Ældsterne Hiram Cark, Thomas Whittle, H. W. Bigler, Thomas Morris, John Dixon, William Farrer, James Hawkins, Hiram Blackwell, George Q. Cannon og James Keeler til Honolulu og begyndte kort efter at prædike paa de vigtigste Øer. Ældste George Q. Cannon oversatte Mormons Bog i de Indfødtes Sprog i 1855.

Tyskland.

Apostel John Taylor besøgte Tyskland i Slutningen af Aaret 1851. Han oversatte Mormons Bog paa Tysk, assisteret af George P. Dykes, og udgav et Oplag samt stereotyperede den. Han udgav ligeledes et Maanedsskrift i Hamborg, betitlet „Zions Panier" (Zions Banner). Han døbte ogsaa en Del og oprettede en Gren af Kirken i Hamborg.

Malta.

Den 28de Juni 1852 skrev Ældste Thomas Obray, at en Gren af Kirken, tællende 26 Medlemmer, var oprettet paa Malta.

Kapkolonien.

Ældsterne Jesse Haven, Leonard I. Smith og William Walker ankom til Kapstaden den 18de April 1853; de døbte 39 Personer i Løbet af omtrent fire Maaneder.

Holland.

Den 5te August 1861 ankom Ældsterne Paul A. Schettler og Van der Woude til Rotterdam, Holland. Ældste Schettler oversatte flere Smaaskrifter i

det hollandske Sprog, men fandt det næsten umuligt at gjøre noget Indtryk paa Folkets Sind. Desuagtet lykkedes det dem, efter flere Maaneders Arbejde, at oprette en Gren paa 14 Medlemmer i Amsterdam.

Da Ældste Pratt var færdig med at tale, traadte de forskjellige Nationaliteters Repræsentanter frem med udfoldede Bannere og stillede sig i en Linie, idet de vendte Ansigtet mod Forsamlingen. De vare tilsammen 25 Par.

Præsident Taylor rejste sig bag ved dem og sagde: „Jeg ønsker at sige til de Forsamlede, at Herren befalede sine Tjenere at gaa ud i den ganske Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen. Endnu have vi ikke været i alle enkelte Dele af Verden, men der repræsenteres dog 25 Nationer her i Dag, og saalangt dette naaer have vi opfyldt vor Mission; det bør os fremdeles at fortsætte vort Arbejde, indtil den ganske Verden har hørt os, saa at Enhver, som ønsker det, maa have Lejlighed til at adlyde Evangeliet og at vi fuldstændig maa udføre den Mission, der er os given."

Nationaliteterne indtoge derpaa atter deres Sæder og Koret afsang den bekjendte og smukke Hymne: Glory to God in the Highest» (Ære være Gud i det Højeste).

Oberst David McKinzie besteg dernæst Talerstolen og oplæste paa en rørende Maade et Digt, betitlet: The Jubilee of Zion (Zions Jubilæum), der var forfattet i Dagens Anledning af O. F. Whitney. Oplæsningen hilstes med livligt Bifald.

Careless' Orkester, under Ledelse af Hr. George Careless, der ligeledes er Leder for Sangkoret, udførte dernæst den fortrinlige Ouverture: «Poet and Peasant», assistereret af Orgelet, som spilledes af den dygtige Organist Joseph J. Daynes. Dette smukke Musikstykke vandt stor Anerkjendelse hos Publikum.

Ældste B. F. Cummings, jun., stod dernæst frem og holdt følgende Tale om

Undervisningen:

Idet jeg ved denne Lejlighed fremstiller Undervisningens Tilstand og Fremgang i vort Territorium, er det højlig tilfredsstillende for mig, at jeg i Overensstemmelse med Sandheden er i Stand til at kunne afgive en meget gunstig Beretning; og jeg er overbevidst om, at det ligeledes vil blive tilfredsstillende for alle Tilstedeværende, som have den ringeste Interesse for Ungdommens Velfærd i vort Samfund.

Naar man fra et naturligt Standpunkt betragter Forholdene, skulde man antage, at en lang Tid vilde hengaa førend Undervisningen kunde blive opmuntret i et Samfund, der var stillet saaledes som disse Dales Pionerer vare for mange Aar efter deres Ankomst her til. Men dette var ikke Tilfældet, thi uagtet de vare blottede og berøvede, spredte og forfulgte samt nødsagede til at flygte ud i en gold og øde Ørken, over et tusinde eng. Mile fra den civiliserede Verdens Grænser og endnu længere fra den nærmeste By, hvor Skolebøger kunde kjøbes, er det dog optegnet til deres evige Hæder, at de ikke for et eneste Øjeblik forglemte deres Børns Undervisning.

Ved Grundlæggelsen af deres svage og fattige Kolonier var Skolehuset en af de første Bygninger, som de opførte. Sandt nok, det var almindelig en ganske simpel og ligefrem Bygning, men Omkostningerne ved dens Opførelse var desuagtet en haard Skat for de fattige Nybyggere; men den blev baaret med Beredvillighed; thi uagtet den forøgede Folkets Fattigdom, frygtede de Uvidenhed og dens Følger mere end dette; derfor gjorde de Alt, hvad der stod i deres

Magt for at fjærne den fra deres Midte.

Endog førend Forbundsregjeringen havde havt Tid til at organisere det nylig befolkede Territorium, og førend Samfundet her havde erholdt nogen virkelig Anerkjendelse fra et eneste af dens Departementer, vedtog den lovgivende Forsamling af Staten Deserets provisoriske Regjering en Lov, der indkorporede et Universitet. Dette blev gjort den 28de Febr. 1850, kun to og et halvt Aar efter at Landet først blev bebygget. Denne Handling under de daværende Forhold taler paa en utvetydig og overbevisende Maade om Folkets Begejstring for Undervisningens Sag, og denne Enthusiasme har hele Tiden siden holdt Skridt med Folkets Midler, indtil Utahs statistiske Skolerapporter for Nærværende bevise, at vort Territorium ikke indtager nogen ringe Stilling med Hensyn til Undervisning.

Ved Slutningen af Aaret 1878 fandtes der i Utah 33,604 Børn mellem sex og sexten Aar gamle. Over 64 Procent af disse vare indskrevne og over 44 Procent besøgte Skolen daglig. Fra statistiske Beretninger, som indeholdes i Undervisningskommissionærens Rapport for 1877, ses det, at med Hensyn til det indskrevne Procentantal af Skolebefolkningen gaar Utah foran Gjennemsnitsantallet af de Forenede Stater, og med Hensyn til Frekventeringen af Skolen gaar det endnu mere foran Gjennemsnitsantallet i hele Unionen.

I Aaret 1877, da vor Skolebefolkning udgjorde 30,792, var den betydelige Sum af 568,984 Dollars anbragt i Skoleejendom i Territoriet, hvilket var omtrent 18½ Dollars for hvert Individ af Skolebefolkningen.

I Modsætning hertil vil jeg opgive det Beløb, der i nogle af Staterne er anbragt i Skoleejendom pr. Individ af deres Skolebefolkning:

Nord Karolina	mindre end	„	Dolls.	60	Cts.
Louisiana	do.	3	—	„	—
Virginia	omtrent	2	—	„	—
Oregon	mindre end	9	—	„	—
Wisconsin	do.	11	—	„	—
Tennessee	do.	2	—	50	—
Delaware	do.	13	—	„	—

Med Hensyn til det Beløb, der i Utah er anbragt i Skoleejendom, beregnet paa hvert Individ af Skolebefolkningen, overgaar vort Territorium flere af de sydlige og vestlige Stater samt staar foran de store Stater Indiana og Illinois, og jeg tror sikkert, at dersom de nødvendige Oplysninger kunde indhentes, vilde det vise sig, at Utah ogsaa i denne Henseende vilde gaa foran Flertallet af Unionens Stater.

Utah staar saaledes i Oplysningens Sag foran mange gamle og rige Stater samt foran Unionens Gjennemsnitsantal i tre betydningsfulde Punkter, nemlig: Antallet af den indskrevne Skolebefolkning, Procentantallet af de Skolebesøgende samt det Beløb, der i Forhold til hvert Individ er anbragt i Skoleejendom.

Naar man nu betænker, at der i næsten enhver Stat i Unionen skjænkes til Skolerne store Summer, der tildels ere indkomne ved Salg af Land eller ved Oprettelsen af særegne Fond, og at disse Summer i mange af Staterne beløbe sig aarlig til Titusinder og Hundredetusinder Dollars, medens Skolerne i Utah aldrig have modtaget nogensomhelst Understøttelse paa denne Maade, saa taler den Kjendsgjerning, at Territoriet indtager sin nærværende fremskredne Stilling med Hensyn til Undervisningen, uendelig meget til dets Ros. Og naar vi ligeledes erindre, at paa samme Tid som Folket i Utah saaledes har virket for Undervisningens Sag, har det

maattet bekæmpe Vanskeligheder, der ere langt større end hvad nogen af Staternes Befolkning har mødt — saasom: vor afsides Beliggenhed, Elementernes Haardhed og Jordbundens øde og golde Beskaffenhed, som krævede meget møjsommeligt Arbejde for dets Opdyrkning, og den Mangel paa egne Skolekundskaber, som existerede i en stor Udstrækning blandt dets fra Udlandet indvandrede Befolkning — saa vil dets nuværende fremskredne Standpunkt paa Undervisningens Bane endnu mere være berømmelsesværdigt.

Efter saaledes i Korthed at have vist vort Territoriums Stilling med Hensyn til Undervisning og bevist, at det taaler Sammenligning med ældre og rigere Samfund samt med Unionen i det Hele taget, synes det ganske passende at henlede Opmærksomheden mere særligt paa nogle af vore mest fremragende Undervisningsanstalter. Først iblandt disse ville vi nævne Deserets Universitet, den første Skole af denne Slags, som grundlagdes i Klippebjærgenes Egne eller vest for Missourifloden. I dets forberedende Afdelinger er der lagt en fortrinlig Grundvold for de Kursus, der indbefattes i de normale og akademiske Afdelinger. De sidstnævnte indbefatte alle de Fag i de højere Studier, som ere nødvendige for en fuldstændig Undervisning, baade i literær og videnskabelig Henseende, og ingen af vore Unge behøve at rejse udenfor vort Territorium for at erholde en fuldendt Uddannelse, der vil gjøre dem skikket for alle Livets praktiske Foretagender eller sætte dem i Stand til at bevæge sig i de mest dannede Kredse.

I Universitetets normale Afdeling har 40 Studenter aarlig, i Løbet af flere Aar, gratis faaet en fuldstændig praktisk og theoretisk Uddannelse til en Skolelærers Kald, saa vel som Undervisning i saadanne Fag, som ere beregnede paa at gjøre dem til dygtige og heldige Lærere. Et forholdsvis meget stort Antal af Studenterne, der have gjennemgaaet den normale Afdeling, have, efter at de have fuldendt deres Kursus, strax faaet Ansættelse som Lærere, og Distriktsskolerne i Territoriets forskjellige Dele høste nu Fordelene af at have duelige og vel uddannede Lærere.

Om Brigham Youngs Akademi i Provo er det ikke for meget at sige, at det er en af de allerbedste Læreanstalter imellem Klippebjærgene. Det beskjæftiger et Fakultet af sex dygtige Lærere og har sex Afdelinger, og de forskjellige Klasser, der ere aabne for Eleverne, indbefatte alle de Fag, der ere nødvendige til en udmærket Skoleuddannelse. Denne Læreanstalt er især mærkelig derved, at den er den eneste i Territoriet, som indbefatter Undervisning i Theologi. Dens hele Aand og Disciplin er saaledes, at den meddeler Eleverne en moralsk Karakter af den højeste og ædleste Slags, til samme Tid som de erholde den bedste verdslige Undervisning. Dens normale Afdeling meddeler aarlig Undervisning til omtrent tyve Studenter, som ønske at uddanne sig til Lærerembedet.

Brigham Youngs Kollegium i Logan blev ved den afdøde Præsident Youngs Gavmildhed skjænket over ni tusind Akers fortrinligt Land, og uagtet denne Anstalt endnu ikke indbefatter de højere Lærefag, saa forventes det dog, at Indtægterne fra den rige Gave, den fik, vil i en nær Fremtid sætte den i Stand til at udvidde sin Virksomhed, og den har i Sandhed de bedste Udsigter til hurtigt at kunne udvikle sig til en Læreanstalt af første Rang.

Tiden tillader mig ikke i Enkeltheder særlig at omtale flere af vore Undervisningsanstalter ejheller vore Distriktsskoler, uagtet der kunde siges meget, som vilde

tale endnu mere til Ros for den Nidkjærhed, som Territoriets Befolkning har lagt for Dagen med Hensyn til de Unges Undervisning og Uddannelse.

I de sidste Uger have Professor John R. Pack af Deserets Universitet, Professor L. E. Monch af Ogden, Professor Karl G. Maeser af Brigham Youngs Akademi i Provo og andre af vore mest fremragende Forkæmpere for Oplysningens Sag rejst igjennem Territoriet og talt til store Forsamlinger over Emner, henhørende til Undervisningen; de have tilskyndet Folket til at tage større Interesse og fremsat for dem de bedste Methoder og Systemer til Ungdommens Opdragelse og Belærelse. Disse nidkjære Læreres Arbejder have den Virkning, at de give nyt Livskraft til den Sag, de virke for, i mange af Territoriets Distriktsskoler og er meget rosværdig. For at vise, at Regjeringen iagttager vore Fremskridt og anerkjender vor højtærede Territorial-Superintendents Fremgangsmaade, vil jeg oplæse følgende Brev:

Indenrigsministeriets Undervisningsafdeling, Washington, d. 15de Maj 1880.

Ærede Herre! Tillad mig at udtrykke min Tilfredshed ved i Deres Rapport for 1878 og 1879 at finde en kortfattet Oversigt over vigtige Skolestatistiker fra alle Staterne og Territorierne, tagne fra de tabellariske Opgivelser, der affattedes i dette Bureau for 1877. Det herved satte Exempel er meget godt, thi eftersom Kongressen indskrænker Cirkulationen af vore Rapporter, er det den eneste Maade, hvorpaa de Statistiker, der med meget Arbejde samles i dette Kontor, kunne naa en uhyre Mængde af ringere Skoleembedsmænd og Lærere, til hvis Gavn de burde udbredes. Det tør vel haabes, at andre Skolesuperintendenter ville følge det satte Exempel og derved sætte alle Skoleembedsmænd og Lærere i deres forskjellige Stater og Territorier i Stand til at sammenligne deres egne Statistiker med Andres.

Ærbødigst Deres ydmyge Tjener,
Chas. Warrens,
Fungerende Diriktør for
Skolevæsenet.

Til Hon. John Taylor,
Territorial-Superintendent for
Distriktsskolerne,
Salt Lake City, Utah.

Men med alt hvad der siges om vore Skoler, kan man ikke omtale Halvdelen af hvad der gjøres for Oplysningens Sag blandt vore Unge. Med vore forberedende samt unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger, vore Søndagsskoler og talrige andre Institutioner, hvor Ungdommen erholder religiøs, moralsk, videnskabelig og literær Undervisning, vil det let ses, at der i dette Samfund findes mangfoldige Indflydelser og Kræfter, som bringes i Anvendelse for at fremme Undervisning og Oplysning blandt vor Ungdom, og de forenede Bestræbelser af alle disse kan ikke have Andet til Følge end Frembringelsen af en Slægt af Mænd og Kvinder, der foruden at have den højeste Grad af Kundskab tillige vil besidde en moralsk Karakter, der vil tiltrække sig Verdens Beundring og erhverve dem en Berømmelse for Forstand, Ærlighed, Kyskhed og Retskaffenhed, som skal gjøre dem misundelsesværdige iblandt Nationerne.

Dernæst udførtes den smukke Duet: «I heard a voice» (Jeg hørte en Røst) af Fru S. Langford og Frøken Laura Nebeker. Det var et fortrinligt Numer paa Programmet og blev vel modtaget.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November

Gjenoptagelse i Kirken.

En af de Pligter, som paahviler Israels Ældster, er at paase, at Synd og Ugudelighed ikke opholdes i Kirken. Det er overensstemmende med Kirkens Love, at den forsætlige og ikke angrende Synder skal udkastes af Kristi Faaresti. Dette er absolut nødvendigt, thi Overtræderne skade ikke alene sig selv, men saalænge de staa i Forbindelse med Kirken, ere de ogsaa til Skade og Vanære for Herrens Værk.

For at bevare Kirken og dens Medlemmer fra at blive bedraget af nogen Overtræder, bør den Regel strængt overholdes, at ingen Gren skal modtage eller anerkjende Fremmede (som maatte gjøre Fordring paa at være Medlemmer) til fuldt Fællesskab med Kirken, førend de fremvise et Flyttebevis, underskrevet af de retmæssige Embedsmænd i den Gren, som de tidligere have tilhørt.

Det er ogsaa nødvendigt at være forsigtig med Hensyn til Personer, der ere blevne udelukte af Kirken og som atter fremstille sig for Gjenoptagelse ved Daab. Lad ikke Nogen indbilde sig, at han kan trives i Kirken uden at omvende sig af sit ganske Hjærte, førend han kommer ind, og fortsætter med gode Gjerninger, efter at han er bleven forenet med Kirken. Nogen anden Grundvold end Omvendelse til gode Gjerninger er usikker og til ingen Nytte, thi uden sand Omvendelse erholder Ingen den Helligaands Lys, og uden denne herlige Gave er det Hele Forfængelighed, Ærgrelse og Forvirring.

Som en Regel kan det med Rette antages, at Ingen bliver udelukt af Kirken uden formedelst Overtrædelse af en eller anden Slags. Man bør derfor være meget forsigtig ved Antagelsen af saadanne Individer, som foregive, at de have været uretfærdigt behandlede. Vi have hørt mange Klager af denne Slags, men naar Sagen er bleven nærmere undersøgt, har Vidnesbyrdet fra den anden Side i Almindelighed godtgjort, at det har forholdt sig anderledes. Der kan imidlertid findes enkelte Undtagelser til denne Regel. En anden Ting, der bør tages i Overvejelse i Forbindelse hermed, er den Kjendsgjerning, at en Person, som har den tilbørlige Agtelse for sit Fællesskab med Kirken, vil ydmyge sig i en betydelig Grad hellere end at lade sig udelukke. Ikke desmindre bør Enhver, som fremstiller sig for Optagelse, foregivende at have været afskaaret fra Kirken paa en uretfærdig Maade, tilstaas den Ret at faa sin Sag tilstrækkelig undersøgt, og Oplysninger fra passende og paalidelige Kilder burde indhentes, indtil hans Angivelse kan bevises at være enten falsk eller sand. Dersom den viser sig at være falsk, da er Personen aldeles uskikket for Gjenoptagelse i Kirken, thi der kan næppe findes mere afgjørende Beviser for hans Mangel paa Ydmyghed og sand Omvendelse, og uden disse forberedende Egenskaber er Ingen skikket til at modtage Daab.

Der kan maaske indtræffe Tilfælde, hvor ingen anden Oplysning kan erholdes om den tidligere Vandel af saadanne Personer, som fremstille sig for Gjendaab, end den, de selv give. Dette kan undertiden være begrundet paa den lange Tid,

som er hengaaet siden Saadannes Udelukkelse fandt Sted eller have andre Aarsager. Men under alle Omstændigheder bør den Ældste eller den Gren, til hvem Anmodningen om Gjenoptagelse bliver gjort, strængt paase, saa vidt muligt, at den Ansøgende har tilfredsstillet de af Kirkens Love, for hvis Overtrædelse han blev udelukt. For at dette kan blive gjort, maa Personen, som ønsker Gjenoptagelse, i Regelen give den tilstrækkelige Gjenoprejsning til den eller de, som han har forsyndet sig imod, samt tilfredsstille den Gren af Kirken, som behandlede hans Sag, da han blev udelukt.. Det bør imidlertid erindres, at disse Fordringer skulde iværksættes i Overensstemmelse med Aanden og Meningen deraf og at de kun ere anvendelige i Forbindelse med Fornuftens, Retfærdighedens og Barmhjærtighedens Love.

Nogle kunne maaske antage, at Personer, som have været udelukkede, have lidt deres Straf og tilfredsstillet Loven derved, at de Baand, som bandt dem til Kirken, have været overskaarne, og at deres Fællesskab med Guds Folk har været dem berøvet. Men en saadan Mening synes hverken at være fornuftig eller retfærdig. Det Ufornuftige heri fremgaar tydeligt deraf, at der findes Nogle, som tillægge deres Fællesskab med Kirken stor Værdi, og Andre, som regne det for Intet; følgelig vilde den, som betragter sin Stilling i Kirken for at være meget værd, lide den største Straf, uagtet hans Overtrædelse maaske kunde være den mindste. En saadan Opfattelse af Sagen vil altsaa være urigtig.

Den Paastand, at en Person ved at miste sit Fællesskab med Kirken tilfredsstiller Lovens Fordringer, er maaske endnu mere urigtig, naar den betragtes fra et retsligt Standpunkt. En saadan Ide kan ikke forsvares førend Loven om Gjenoprejsning bliver ophævet, og vi ere ikke vidende om, at Herren nogensinde har tilbagekaldt den. Dette kan tydeliggjøres paa følgende Maade: Antag at en Sag, i hvilken der er Strid mellem to Medlemmer angaaende Ejendomsretten til et hundrede Kroner, kommer frem for et Raad af Kirkens Ældster, og de afgive den Kjendelse, at Pengene tilhører den ene af de stridende Parter. Den anden, som har Pengene, er utilfreds, og vil hverken appelere sin Sag til en højere Myndighed eller efterkomme den afgivne Kjendelse, hvorfor han bliver udelukt. Han rejser derefter til en anden Egn, hvor han efter en Tids Forløb forlanger Optagelse i Kirken. Kunde han nu blive lovlig antaget uden først at have tilfredsstillet den Gren eller det Raad, som afskar ham, eller uden at give Oprejsning til den, som han i Overensstemmelse med Kirkens Kjendelse havde bedraget for et hundrede Kroner? Det vil med Lethed ses, at han ikke kunne antages. Og Principet er det samme, hvad enten Sagen drejer sig om Penge eller om andre Ting. Der gives mange Maader, hvorpaa den Ene kan skade den Anden, foruden at udøve ligefrem Bedrageri med Hensyn til Penge eller timelige Ejendele; men Gjenoprejsning og Tilfredsstillelse er i Overensstemmelse med Kirkens Love ligesaa nødvendigt, i det ene Tilfælde som det andet, naar den tilføjede Skade eller Uret er af en saadan Beskaffenhed, at den Overtrædende *kan* give den Forurettede Oprejsning.

Atter med Hensyn til den Ide, som Nogle maaske have, at Afskjærelsen fra Kirken tilfredsstiller Loven, for saa vidt den Udelukte angaar, behøve vi kun at hendrage Opmærksomheden paa den Kjendsgjerning, at denne Handling er netop den rette Maade, hvorpaa Kirken tilkjendegiver sin Overbevisning om, at Personen

ikke har efterkommet Lovens Fordringer. Naar vi anstille Fornuftbetragtninger fra dette Standpunkt, synes det rimeligt, at Forkastelsen forbliver i Kraft, indtil Personen, mod hvem Kjendelsen blev iværksat, har tilfredsstillet Lovens Krav.

Lærdommen om at give Oprejsning for tilføjet Uret, saaledes som vi her have fremsat den, er ikke alene overensstemmende med de Love og Regler, som Herren i disse sidste Dage har givet ved Aabenbaring for sin Kirkes Vejledning, og som ere offentliggjorte i Lærdommens og Pagtens Bog, men det staar ogsaa i fuldkommen Harmoni med vor Frelsers Lærdomme i fordums Dage. Læs Matthæus 5te Kapitels 25de og 26de Vers: „Vær snart velvillig mod din Modstander, medens Du er med ham paa Vejen, at Modstanderen ikke skal overantvorde Dommeren Dig, og Dommeren skal overantvorde Tjeneren Dig, og Du skal kastes i Fængsel. Sandelig siger jeg Dig: Du skal slet ikke komme der ud fra, førend Du betaler den sidste Hvid."

Dersom en Person, som bliver afskaaren fra Kirken for slet Opførsel i en eller anden Gren, kunde gaa til et andet Sted og blive optagen igjen, uden at give nogen Oprejsning, saa vilde der strax opstaa Forvirring. Præstedømmet paa et Sted vilde handle i Modstrid til Præstedømmet paa et andet Sted, og Kirken vilde saaledes i en vis Grad blive splidagtig med sig selv og Værket lide Skade. Naar Sagen betragtes fra dette Standpunkt, synes det at være højst vigtigt for den Gren, som tager Skridt for Gjenoptagelse af udelukte Personer, at den erkyndiger sig om, hvor vidt det Raad eller den Gren, hvor Udelukkelsen fandt Sted, er villig til at indrømme Ansøgeren sit Begjær om Optagelse.

De, som ere i Besiddelse af Evangeliets Aand, ville forstaa Aanden og Meningen af disse Linier. De ville forstaa, at det er ikke Lovens eller dens Haandhæveres Hensigt at forhindre nogen levende Sjæl, som omvender sig og underkaster sig den guddommelige Plans Fordringer, fra at blive indlemmet i den levende Guds Kirke; men det er Ældsternes Pligt at paase, at den Almægtiges Love ikke blive ringeagtede og at Kirken samt dens Interesser forsvares med Aarvaagenhed. Det er tillige at begaa Synd mod Personen selv, naar man styrker ham i den Ide, at han kan blive indlemmet og trives i Guds Rige uden at underkaste sig de Principer og Betingelser, som er bleven udpeget ved Aabenbaring. Enhver, som kommer ind paa nogen anden Maade end den rette., bygger sit Hus paa Sand og kan ikke blive trofast indtil Enden.

Mange, som have staaet i Forbindelse med denne Kirke og som have været under Indflydelsen af dens behagelige og fredelige Aand, have tilladt sig selv at blive udelukkede. Naar de tilfulde forstaa det Tab, de have lidt, og atter ønske at komme i Besiddelse af det, de engang ejede, omvende de sig fra deres Synder og ere villige til at ydmyge sig samt efterkomme Herrens Tjeneres Raad og vise Lydighed til Lovens Fordringer. Dem, som ikke udvise denne Tilbøjelighed, behøve ikke at give større Beviser paa deres nærværende Uskikkethed for Fællesskab med Kristi Kirke.

Konferencemoder.

Konferencemodet i Kristiania tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 25de September 1880.

Tilstede af Brødre fra Zion vare: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission, C. Hogensen, Præsident for Kristiania Konference, L. M. Olsen, Præsident for Stockholms Konference, samt Ældsterne A. L. Skanchy, O. C. Telleffsen, L. K. Larsen og John Dahle.

Efter de sædvanlige Aabningsceremonier fremstod Præsident C. Hogensen og erklærede Konferencen for aabnet, gjorde nogle faa indledende Bemærkninger og overlod derpaa Tiden til Forstanderne at afgive deres Rapporter om de forskjellige Grenes Tilstand.

Ældste A. L. Skanchy, Forstander for Throndhjems Gren, sagde, at de Hellige i hans Arbejdsmark søgte at opfylde deres Pligter og leve for Evangeliet. Han bemærkede, at den nordenfjeldske Mission var meget vidtløftig, da den indbefatter en Landstrækning af over 200 norske Mil; han havde tilbragt en Del af Sommeren i Nordland med at besøge de adspredte Hellige, og ligeledes havde han organiseret en kvindelig Hjælpeforening paa Namsö.

Ældste John Dahle, Forstander for Stavanger Gren, havde besøgt de Hellige, der bo meget adspredte paa Øerne og ved Fjordene; han havde ogsaa aflagt et Besøg til Bergen, hvor Evangeliet er kun lidet bekjendt. 14 Hellige fra hans Gren havde emigreret til Zion i Sommer.

Ældste O. C. Telleffsen bragte Hilsen fra de Hellige i Arendals Gren, som indbefatter flere større og mindre Byer ved Vestkysten, hvor ogsaa de Hellige bo adspredte; han havde gjennem Sommerens Løb afholdt mange Forsamlinger, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode.

Ældste L. K. Larsen, Forstander for Drammens Gren, var glad ved at kunne give en god Beretning om denne Gren; der fandtes en kvindelig Hjælpeforening, som virkede med utrættelig Iver og Nidkjærhed for at fremme Herrens Værk; han havde organiseret en unge Mænds Forening, som han haabede vilde blive til stor Nytte og Velsignelse for Evangeliets Forfremmelse iblandt vore Medmennesker, da dens Medlemmer vilde blive behjælpelige med at missionære og afholde Forsamlinger; Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode.

Ældste Carl Hansen, Forstander for Hedemarkens Gren, sagde, at han i Forening med Ældste A. Johannessen havde afholdt mange Forsamlinger og indlemmet flere oprigtige Sjæle i Pagt med Herren; uagtet Øvrighederne ikke vare saa humane, som kunde være ønskeligt, vare Udsigterne for Evangeliets Fremgang meget lovende.

Præsident C. Hogensen gav Beretning om Kristiania Gren; han sagde at de Hellige vare gode og trofaste og at Evangeliet gjorde stadig Fremgang i denne Gren; siden forrige Konference var der døbt 62 Sjæle i dette Land, og mange vare rejste til Zion. Øvrighederne vare meget humane og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare ogsaa her gode.

Præsident N. Wilhelmsen udtalte sin Tilfredshed med de gode Rapporter, som vare afgivne, og gjorde nogle faa passende Bemærkninger.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Præsident L. M. Olsen fra Stockholms Konference fremstod og talte be-

lærende til de Forsamlede; han efterfulgtes af

Præsident N. Wilhelmsen, der paa sin sædvanlige faderlige og kjærlige Maade underviste de Hellige om deres Pligter, samt bar et kraftigt Vidnesbyrd for de tilstedeværende Fremmede om Evangeliets Sandhed.

Ældste A. L. Skanchy fremstod og talte derefter en kort Tid om det Ansvar, som paahviler Herrens Tjenere, der ere udsendte for at prædike Evangeliet.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Ældste H. H. Berg, Forstander for Frederiksstads Gren, gav en god Rapport om de Hellige dersteds; de følte sig lykkelige i at efterleve Evangeliets Principer og flere vare tillagte Kirken ved Daab i Løbet af Sommeren. Grenen lejede et stort og rummeligt Lokale, hvor Forsamlinger afholdtes regelmæssigt; undertiden vare disse vel besøgte.

Ældste M. Thulin sagde, at han havde arbejdet i Odalens Distrikt en Tid af Sommeren efter bedste Evne; de Hellige vare fattige, men følte sig glade og lykkelige i Evangeliet.

Søster Caroline Haagensen, Præsident for den kvindelige Hjælpeforening, gav en meget tilfredsstillende Beretning om Kvindernes Virksomhed i Kristiania.

Ældste C. C. Thorstensen gav en god Beretning om de unge Mænds Forening samt „Søndagsmissionen“ i Kristiania; Brødrene vare fulde af Liv og virkede med Flid og Iver for at udbrede Evangeliet ved at vedligeholde deres Møder og at missionære i Byens forskjellige Distrikter; siden sidst afholdte Konference havde de solgt mange Bøger og Skrifter og afholdt flere Forsamlinger hos Fremmede i Byen og Omegn. Broder Thorstensen gav ligeledes Beretning om Kristiania Grens Søndagsskole, som var i en meget god Stilling, Skolen bestod af 1 Forstander, 2 Lærere, 5 Lærerinder, 1 Sanglærer og 62 Børn.

Præsident C. Hogensen gjorde nogle faa Bemærkninger om Frederikshalds Gren, da Forstanderen var fraværende; Stillingen var nogenlunde god; dernæst foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident N. Wilhelmsen holdt derefter en interessant Tale om den rette Betydning af at opløfte vore Hænder for at opholde Kirkens Autoriteter, om Guds Riges Orden, de Velsignelser, som ville følge dem, der efterleve Evangeliet osv., han talte ligeledes om Missionens og Herrens Værks Fremgang i de forskjellige Lande, og bemærkede, at Medlemmernes Antal i Skandinavien beløb sig for Tiden til omtrent 5500 og over 800 vare emigrerede til Zion dette Aar.

Ældste John Dahle forklarede nogle af Evangeliets Principer og hentydede til den store Ugudelighed, som var fremherskende i Verden.

Søndag Aften Kl. 5.

Tiden benyttedes af Ældsterne O. C. Tellessen og L. K. Larsen samt Præsident N. Wilhelmsen, der dvælede paa en meget interessant og belærende Maade ved Menneskets Tilstand i Begyndelsen paa Skabelsens Morgen, da ingen Sygdom, Nød, Synd eller Død herskede, men Alt var saare godt. Formedelst Synden vare Menneskene faldne fra denne ophøjede Stilling til hvad de nu ere, men formedelst Forsoningen ved Jesus Kristus vilde Alting blive gjenoprettet, og Frelse og evigt Liv kunde erholdes paa Betingelse af Lydighed til den Plan, Herren har lagt fra Begyndelsen af. Evangeliet er atter gjengivet med dets Ordinancer og Velsignelser, og Præstedømmet er beseglet paa Mænd i disse Dage, ligesom

i fordums Dage; ypperlige Raad og Lærdomme bleve givne de Hellige.

Præsident C. Hogensen gjorde nu nogle passende Slutningsbemærkninger, hvorefter Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Den næste Dags Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, i hvilket gode Lærdomme og Formaninger bleve givne, saavel til de Hellige som Missionærerne, af de tilstedeværende Zionsbrødre.

M. Thorstensen,
Skriver i Konferencen.

Konferencemødet i Kjøbenhavn, som begyndte med en Forsamling paa de Helliges Forsamlingslokale i Store Regnegade Lørdag Aften d. 16de Oktbr. og fortsattes den følgende Dag med tre Møder paa et stort Lokale i Rømersgade, overværedes af følgende Brødre fra Zion: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission, Andrew Jenson, Medhjælper paa Kontoret, H. Funk, Præsident for Kjøbenhavns Konference, samt Ældsterne P. O. Hansen, P. A. Nielsen, H. F. F. Thorup, H. J. Christiansen, Jakob Hansen, J. Sørensen og Pouli C. B. Hammer.

Hele Tiden Lørdag Aften samt en Del af den første Forsamling om Søndagen benyttedes af Forstanderne for de forskjellige Grene samt Konferencens Præsident til at afgive Rapporter om Værkets Fremme i deres forskjellige Virkekredse. Det fremgik af disse Rapporter, at Kjøbenhavns Konference bestaar af sex Grene og har for Tiden 862 Medlemmer, af hvilke 64 vare døbte siden sidste Konferencemøde i Maj Maaned. I samme Tidsrum vare 55 Medlemmer, foruden Børn, emigrerede til Zion; 437 Forsamlinger havde været afholdte hos Hellige i Sommerens Løb og 50 hos Fremmede; 116 Kjøbstæder og Landsbyer havde været gjennemmissionærede. Der var solgt Bøger og Skrifter for 811 Kroner. Af Stjerneabonnenter sandtes der af Hellige 354 og af Fremmede 56. Desforuden holdtes „Ungdommens Raadgiver“ af 210. For Tiden var der i Konferencen 8 Ældster fra Zion og 8 af Landets egne Sønner, som udelukkende arbejdede i Evangeliets Tjeneste, og nogle flere unge Mænd bleve kaldte i Konferencen til at gaa paa Mission gjennem Vinterens Løb. I det Hele taget vare Udsigterne for Evangeliets Fremme temmelig gode, og alle Brødrene, som talte, havde de bedste Forhaabninger om, at et godt Arbejde vilde blive udført i Løbet af den kommende Vinter. En ung Broder havde været to Dage i Arrest, fordi han havde solgt Skrifter, ellers havde der ikke været nogen synderlig Forfølgelse i den senere Tid. De Hellige i Almindelighed havde det godt; de fleste vare nidkjære og bestræbte sig for at efterleve deres hellige Religion efter bedste Evne. Der blev ogsaa afgivet en tilfredsstillende Rapport om de unge Mænds Forening i Kjøbenhavn, og Søster Mathilda Fløjel, Præsidenten for den kvindelige Hjælpeforening, sagde, at siden denne Forenings Oprettelse for omtrent 11 Maaneder siden var der indkommen til Foreningens Kasse 236 Kroner, hvoraf 82 Kr. var bleven brugt til de Fattige og 24 Kr. til andre nyttige Ting. Der havdes for Nærværende i kontant Kassebeholdning 130 Kroner. Det fremgik tydeligt af Rapporten, at Foreningen siden dens Oprettelse havde gjort meget godt baade i aandelig og timelig Henseende. Kirkens Autoriteter bleve som sædvanlig foreslaaede og ved enstemmigt Votum vedtagne til Opholdelse Den øvrige Tid benyttedes af de tilstedeværende Zionsbrødre til at tale om Evangeliets Principer, og mange gode Raad og Lærdomme bleve givne de forsamlede Hellige;

der blev tillige aflagt gode og kraftige Vidnesbyrd for de tilstedeværende Fremmede angaaende Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse paa Jorden i de sidste Dage. Alle Møderne, og især de to sidste, vare godt besøgte af baade Hellige og Fremmede, og Guds Aand var rigelig udgydt over baade Talerne og Tilhørerne; den bedste Ro og Orden gjorde sig gjældende under alle Forsamlingerne.

Om Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde, som varede over tre Timer. Alle de tilstedeværende Ældster fra Zion saa vel som de unge Missionærer udtalte deres Følelser i Korthed, og mange ypperlige Vink og Instruxer bleve givne det arbejdende Præstedømme.

Carl W. Anderson,
Skriver i Konferencen.

Folkemængden i Utah.

Følgende officielle Tabel over Befolkningen i Utah Territorium for hvert enkelt County, sammenlignet med Folkemængden i 1870, viser en Tilvæxt af 56,904 i 10 Aar:

Folketællingen.

Countier.	1880.	1870.
Beaver	3,915	2,007
Box Elder	6,780	4,855
Cache	12,620	8,229
Davis	5,350	4,459
Emery	460	*
Iron	4,020	2,277
Jaab	3,510	2,034
Kane	3,090	1,513
Millard	3,740	2,753
Morgan	1,780	1,972
Piute	1,230	82
Rich	1,270	1,955
Rio Virgin	†	450
Salt Lake	31,700	18,337
San Juan	210	*
Sanpete	11,700	6,786
Sevier	4,475	19
Summit	4,940	2,512
Tooele	4,530	2,177
Uintah	818	*
Utah	18,000	12,203
Wasatch	2,940	1,244
Washington	4,240	3,064
Weber	12,380	7,858
	143,690	86,786

Tilvæxt siden 1870: 56,904.

* Nye Countier organiserede i Febr. 1880.
† Sammenregnet med Washington og Kane Countier.

Der er god Grund til at tro, at ovenstaaende Tabel er en temmelig nøjagtig og sandfærdig Rapport over Folkemængden i Utah Territorium, men at en Del, som lever hist og her paa affides liggende Steder mellem Bjærgene, ikke ere medregnede, er meget muligt; thi det er et højst vanskeligt Foretagende, i et saa vidtløftigt og tyndt befolket Land som Utah, at indhente nøjagtig Oplysning om ethvert enkelt Individ. Naar man derfor medregner saadanne Familier, som uundgaaelig er blevne udeladte, samt indbefatter nærværende Aars Emigration, kan man med største Sikkerhed anslaa Befolkningen i Utah til i det mindste 150,000 Sjæle.

Det maa erindres, at foruden Utah ere mange af de Sidste-Dages Hellige bosatte i de tilgrænsende Stater og Territorier, saasom Idaho — hvor to Countier, Bear Lake og Oneida, hovedsagelig ere beboede af vore Folk — Arizona, Nevada, Wyoming, Colorado og New Mexiko.

Vi tilføje følgende Tabel over Folkemængden i nogle af Stæderne og Landsbyerne i Utah:

American Fork	1,300
Brigham City	1,880
Bingham	1,025

Beaver	1,450	Midway	285
Coalville	910	Nephi	1,700
Corinne	280	Ogden	6,000
Escalante	300	Orderville	510
Ephraim	1,700	Provo	3,440
Fairview	815	Pleasant Grove	1,780
Fillmore	975	Paragoonah	260
Goshen	395	Parowan	970
Grantsville	1,000	Payson	1,780
Gunnison	550	Randolph	360
Garden City	125	Salt Lake City	20,000
Glendale	175	Spring City	1,000
Heber	1,290	Silver Reef	1,050
Kanosh	300	Stockton	250
Kanab	390	Springville	2,315
Lehi	1,490	Spanish Fork	2,300
Levan	395	Santaquin	680
Manti	1,760	St. George	1,330
Morgan	430	Tooele	920
Mona	400	Toquerville	385
Mount Pleasant	2,000	Willard City	400
Meadowville	75	Wallsburgh	200

Jubilæum. Den 19de Septbr. fejrede Apostel Orson Pratt sin 69aarige Fødselsdag. Hvad der gjorde Lejligheden endnu mere højtidelig var, at det paa samme Dag netop var 50 Aar siden han ved Daab blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; han blev nemlig døbt af sin Broder Parley P. Pratt paa sin 19aarige Fødselsdag d. 19de Septbr. 1830.

Fra Emigranterne. Et lille Selskab af Emigranter (22 Sjæle), som afrejste fra Kjøbenhavn med Dampskibet „Cato" den 15de Oktbr., ankom til Liverpool tidsnok til at afgaa derfra med Dampskibet „Wisconsin" den 23de s. M. i Forening med et større Selskab af engelske og tyske Hellige. Vore forrige Emigranter, som afrejste fra Kjøbenhavn den 28de Aug., naaede Ogden, Utah, i god Behold den 25de Septbr.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.